

HỒI THỨ 27

Vệ Đạo Hội chủ chau mày hỏi :

- Thôi chương lệnh ! Có việc chi vậy ?

Từ Văn tự biết mình chưa đầy đủ về công phu hàm dưỡng, chàng cảm thấy tâm thần xúc động, phải rần rần tỉnh lại.

Thôi Vô Độc thi lễ đáp :

- Bẩm Hội chủ ! Liệu ty tòa muốn nói chuyện với thiếu hiệp đây một chút có được chăng ?

Vệ Đạo Hội chủ đáp :

- Được chứ ! Xin mời vào đây.

Thôi Vô Độc rảo bước vào nhà sảnh đường. Lão nhìn Từ Văn chấp tay nói :

- Thiếu hiệp ! Lâu nay tại hạ chưa được gặp mặt.

Từ Văn gật đầu đáp :

- Xin chào các hạ. Các hạ có điều chi dạy bảo ?

Thôi Vô Độc nói :

- Xin mời thiếu hiệp hãy ngồi xuống.

- Mời các hạ.

Thôi Vô Độc xin lỗi Hội chủ ngồi xuống. Từ Văn vẫn ngồi nguyên chỗ cũ.

Vệ Đạo Hội chủ lộ vẻ kinh hãi trầm giọng hỏi :

- Vừa rồi Thôi Chương lệnh đã nói gì ?

Thôi Vô Độc đáp :

- Ty tòa nói thiên hạ đồn thiếu hiệp đây đã học được phép ‘Vô Ảnh Tội Tâm Thủ’.

-Ồ ! Vô Ảnh Tội Tâm Thủ ?

Vệ Đạo Hội chủ vừa nói vừa liếc mắt nhìn Từ Văn.

Từ Văn cũng chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi :

- Chuyện bí mật của mình ngoài lão quái ở Bạch Thạch Phong và người mạo xưng Khâu Văn, còn ngoài ra chẳng một ai hay, mà sao lão này lại đề cập tới ? Bây giờ mình có giải thích cũng bằng thừa.

Chàng nghĩ vậy liền đáp :

- Đúng thế !

Thôi Vô Độc chăm chú nhìn Từ Văn nói :

- Tại hạ nói câu này xin thiếu hiệp đừng trách...

Từ Văn đáp :

- Các hạ có điều chi cứ nói, đừng ngại.

Thôi Vô Độc nói :

- Trước đây không lâu, những đệ tử của tệ hội đã bị trúng chất độc ‘Vô Ảnh Tội Tâm’.

Từ Văn chấn động tâm thần, ngập ngừng hỏi :

- Phải chăng các hạ ngờ là...

Thôi Vô Độc xua tay ngắt lời :

- Không không ! Thiếu hiệp đừng hiểu lầm. Những người mắc nạn ở chùa Thanh Lương là do kẻ thù bỏ chất độc vào rượu và đồ ăn, chứ không phải chết về ‘Vô Ảnh Tội Tâm Thủ’. Nhưng...

- Nhưng làm sao ?

- Chất độc ‘Tội Tâm’ là một phương dùng chất độc thất truyền đã lâu. Việc bào chế chất độc này rất khó khăn. Thế mà thiếu hiệp luyện thành ‘Vô Ảnh Tội Tâm Thủ’ thì thật là một kỳ tích trong Độc đạo.

Từ Văn hỏi :

- Theo lời đồn, thì các hạ chẳng có chất độc nào là không giải trừ được kia mà ?

Thôi Vô Độc đáp :

- Nhưng chất độc này ra ngoài thể lệ đó.

- Ủa !

- Thiếu hiệp có thể cho hay lệnh sư thừa là ai được không ?

Từ Văn ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Về điểm này xin các hạ tha thứ cho, tại hạ không thể tuân mệnh được.

Giữa lúc ấy đột nhiên có một người đứng tuổi, mình mặc áo lam, hấp tấp chạy vào trước cửa sảnh đường, run lên nói :

- Tổng quản Cổ Kim Nhân có việc gấp cần trình Hội chủ.

Vệ Đạo Hội chủ đảo mắt nhìn người áo xanh hỏi :

- Có việc chi cấp sự ?

Người áo xanh đáp :

- Có người sấn lên núi.

- Sao ? Có người sấn lên núi ư ?

- Thừa phải !

Vệ Đạo Hội chủ lập tức đứng phắt dậy. Chương lệnh Thôi Vô Độc cũng đứng lên theo.

Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :

- Người đó hình dạng thế nào ?

Người áo xanh đáp :

- Chính là Cung chủ Ngũ Lôi Cung Ân Chí Sơn, dẫn năm mươi tay hảo thủ ở trong cung đến tầm cừu...

Vệ Đạo Hội chủ hỏi ngay :

- Tầm cừu ư ? Bản hội cùng Ngũ Lôi Cung trước nay không có điều chi xích mích, sao họ lại đến tầm cừu ?

Người áo xanh đáp :

- Bọn họ hung hãn lắm. Vừa đến đã phá cửa quan phía trước. Có mấy chục đệ tử bản hội bị nạn...

Vệ Đạo Hội chủ mắt chiếu ra những tia hàn quang, lớn tiếng hỏi :

- Triệu Đường chúa không chống nổi ư ?

Người áo xanh đáp :

- Triệu Đường chúa thấy cửa quan bị phá, đã tự tử rồi.

- Sao ? Triệu Đường chúa tự tử rồi ư ?

- Vâng ! Những đệ tử giữ cửa quan bị tử thương hết cả.

- Có chuyện ấy ư ?

- Hai vị Thái Thượng Hộ pháp nghe tin đến tiếp viện, nhưng...

- Nhưng làm sao ?

- Vẫn không chống nổi đối phương.

- Vén vén một mình Cung chủ Ngũ Lôi Cung là Ân Chí Sơn bản lãnh được bao nhiêu mà ghê gớm thế ?...

Người áo xanh ngập ngừng đáp :

- Bên đối phương còn hai tên thủ hạ võ công cực kỳ cao thâm...

- Chà ! Thôi Chưởng lệnh !

Thôi Vô Độc khom lưng đáp :

- Ty tòa xin chờ lệnh.

Vệ Đạo Hội chủ nói :

- Chưởng lệnh truyền lệnh ra chuẩn bị xuất chiến. Đưa tin đến Bạch Kỳ và Hồng Kỳ Đường chúa dẫn bọn Hương chủ dưới trướng theo bản tòa ra cửa quan phía trước để ứng chiến. Còn ngoài ra ở lại bảo vệ tổng đàn.

- Ty tòa xin tuân lệnh.

Thôi Vô Độc nhìn Từ Văn gật đầu, rồi đi lẹ ra khỏi sảnh đường. Lão cất tiếng gọi :

- Cổ Tổng quản !

- Có ty chức đây.

- Việc bảo vệ tổng đàn do Tổng quản phụ trách.

- Xin tuân lệnh !

Cổ Kim Nhân lật đặt thi lễ, rồi lùi ra.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ :

- Hẳn nói Thái Thượng Hộ pháp phải chăng là hai lão quái Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông ? Nếu đúng thì thực lực của Ngũ Lôi Cung quả là đáng sợ. Đây là một cơ hội tuyệt hảo cho mình để mở đường trả thù.

Chàng nghĩ tới việc công chúa Ngũ Lôi Cung là Ân Ngọc Yến đã phái người dẫn mình đến một ngôi chùa. Bây giờ Ngũ Lôi Cung tầm cù, chắc là gã hán tử mặt đen mạo xưng Tổng tuần Hội Vệ Đạo đã tàn sát những tay cao thủ của phe này.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Vệ Đạo Hội chủ ung dung lên tiếng :

- Tiểu hữu ! Tiểu hữu hãy ngồi chơi đây để bản tòa ra ngoài xử lý một chút được chăng ?

Từ Văn đứng dậy hỏi :

- Tại hạ cũng muốn đi coi, nhưng chẳng hiểu Hội chủ có cho phép chăng ?

Vệ Đạo Hội chủ đáp :

- Vậy mời tiểu hữu đi theo bản nhân.

Hai người ra cổng lớn tổng đàn thì đã có hai lão già và sáu tên hán tử mặc võ phục, lưng đeo trường kiếm chờ sẵn ở đó.

Từ Văn nghĩ bụng :

- Hai lão này chắc là Hồng kỳ và Bạch kỳ Đường chúa, còn sáu người kia đại khái là Hương chủ dưới trướng hai Đường chúa.

Chỗ nào cũng thấy bóng người nhấp nhô. Bầu không khí có vẻ khẩn trương.

Vệ Đạo Hội chủ vẫy tay một cái rồi chạy trước. Từ Văn lật đật đi theo. Sau nữa là các Đường chúa và Hương chủ.

Đoàn người xuyên qua một quảng đường quanh một khu thung lũng thì vắng vắng nghe có tiếng sát phạt.

Chỉ trong chớp mắt đã đến trước một khu đất bằng phẳng giáp với cửa núi. Giữa không trường hai lão già tóc bạc, một cao một thấp cùng hai người áo trắng đang đánh nhau dữ dội chưa phân thắng bại, thanh thế cực kỳ kinh khiếp. Còn mấy chục người đứng ngoài xa vây quanh khu quảng trường. Người đứng trước mặt cao lớn mặc áo bạch bào chắc là Cung chủ Ngũ Lô Cung tên gọi Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn.

Dưới đất nằm lăn ra khá nhiều thi thể. Có một người bị trọng thương chưa chết, miệng không ngớt rên la.

Từ Văn cùng Vệ Đạo Hội chủ đi thẳng vào không trường.

Hiện nay trong võ lâm những người có thể chống đối được với Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông chẳng được mấy tay. Thế mà hai tên áo trắng, bất quá là hai tay cao thủ Ngũ Lô Cung, đã chống đỡ được thì đủ biết bản lãnh Cung chủ Ngũ Lô Cung Ân Chí Sơn đến thế nào.

Từ Văn tự hỏi :

- Vô Tình Tẩu có thuật ‘Thiên Chấn’ là võ lâm nhất tuyệt mà sao chưa thấy lão thi triển ? Chưởng lực của Táng Thiên Ông cũng ít người bì kịp mà sao không hạ được đối phương.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng quát :

- Dừng tay !

Tiếng quát này từ miệng Vệ Đạo Hội chủ phát ra, sần sật như tiếng xé lụa khiến người nghe phải chói tai.

Bốn người trong trường đột nhiên lùi ra. Bây giờ Từ Văn mới nhìn rõ mặt hai tay cao thủ Ngũ Lô Cung, cỡ bốn chục tuổi. Hai gã mặt không đỏ, hơi thở vẫn đều đặn. Còn Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông lại ra chiều kiệt lực. Tình trạng này khiến cho

người ta khó mà tin được.

Hai lão lúi lại rồi lẳng lẳng không nói gì.

Vệ Đạo Hội chủ trình trọng lên tiếng :

- Xin hai vị hãy nghĩ một chút, để bản tòa đối phó với họ.

Vô Tình Tẩu dương cặp mày trắng lên thở ồ ồ nói :

- Vì đối phương dùng độc, nếu bọn lão phu mà kém nội lực thì bị nguy với họ rồi.

Từ Văn nghe Vô Tình Tẩu nói vậy không khỏi động tâm.

Vệ Đạo Hội chủ gật đầu rồi lớn tiếng tuyên bố :

- Mời Ân Cung chủ ra nói chuyện.

Người cao lớn mặc áo bạch bào rào bước tiến ra. Lão đứng trước Vệ Đạo Hội chủ cách xa chừng hai trượng. Vệ Đạo Hội chủ chấp tay hỏi :

- Quý Cung chủ dẫn bộ hạ đến đây hành hung, hẳn có điều chi chỉ giáo ?

Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn cười khanh khách đáp :

- Quí hội tự xưng là Vệ Đạo mà có những hành vi khiến cho người ta không khỏi hổ thẹn. Bản Cung chủ vì đòi nợ máu mà tới đây.

Vệ Đạo Hội chủ hỏi :

- Các hạ nói vậy hẳn có chứng cứ ?

Ân Chí Sơn đáp :

- Dĩ nhiên ! Trước sau bản cung có tám mươi bảy tên đệ tử bị mất mạng về tay Hội Vệ Đạo...

- Bản Hội chủ không hay biết gì hết. Thật là một chuyện lạ !

- Hà hà ! Nợ máu thì phải trả bằng máu. Nói nhiều cũng bằng thừa.

Vệ Đạo Hội chủ hất hàm hỏi :

- Sao các hạ không nói rõ những sự đã xảy ra ?

- Quí Hội chủ tự vấn tâm sẽ rõ. Bản Cung chủ không muốn rườm rà.

- Các hạ nghĩ thế nào ?

- Chẳng có gì cả. Bản Cung chủ đến đây để báo thù cho những đệ tử bị chết oan.

Vệ Đạo Hội chủ tức giận đằng hắng một tiếng rồi quát lên :

- Ân Chí Sơn ! Các hạ tự tiện sấn vào bản hội giết người, thế là khinh ta quá lắm !

Nếu không giải thích cho rõ thì đừng hòng ra khỏi núi Đồng Bách này nữa.

Cung chủ Ngũ Lôi Cung hung hăng nói :

- Hội chủ khoác lác vừa chứ. Không hãm người được đâu. Bữa nay bản Cung chủ sẽ lấy máu mà rửa núi Đồng Bách.

- Bản hội lấy sự bảo vệ đạo lý làm tôn chỉ, cần biết rõ trắng đen trước đã.

Cung chủ Ngũ Lôi Cung cười ha hả nói :

- Những lời Hội chủ nói rất dễ nghe đấy. Bản Cung chủ xin hỏi quí Hội chủ đã khai đàn mở bang nêu cao chuyện Vệ Đạo. Chưa nói đến hành động, hãy xin các hạ cho biết rõ danh hiệu lai lịch, bản Cung chủ muốn nghe lời cao luận.

Từ Văn phấn khởi tinh thần. Vì đó là một điều bí mật mà chàng thắc mắc, nhưng

khổ nổi chẳng có cơ hội nào phanh phui ra được. Chàng thấy Cung chủ Ngũ Lôi Cung hỏi vậy rất đúng tâm lý mình. Quả vậy, đã là người đứng đầu một môn phái mà không công khai lai lịch trước võ lâm thì thật là một điều quái dị trước nay chưa từng có. Chàng chờ xem vấn đề này Vệ Đạo Hội chủ trả lời ra sao.

Vệ Đạo Hội chủ thản nhiên đáp :

- Một môn phái muốn đứng vững trong võ lâm chỉ cần dừng hành động trái với võ đạo, đừng vi phạm tôn chỉ, là không hổ với võ lâm thiên hạ. Còn danh hiệu, lai lịch thuộc về việc tư cá nhân, nêu ra hay không cũng chẳng quan hệ gì.

Cung chủ Ngũ Lôi Cung đồng dạc nói :

- Đó chẳng qua là những lời ngụy biện, người võ sĩ chánh đạo không thềm làm.

Vệ Đạo Hội chủ tức giận lớn tiếng :

- Lão họ Ân kia ! Bất tất phải nói đến chi tiết ngoài vấn đề. Hãy bàn đến chính sự đã.

Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn đột nhiên đưa mắt nhìn Từ Văn cất giọng run run hỏi :

- Phải chăng các hạ là Địa Ngục Thư sinh ?

Từ Văn đáp :

- Chính thị tại hạ !

- Té ra các hạ là đạo phủ thủ của Hội Vệ Đạo. Một mình y đã sát hại mấy chục nhân mạng.

Vệ Đạo Hội chủ quay lại ngó Từ Văn một cái.

Dĩ nhiên Từ Văn hiểu rõ mình bị công chúa Ngũ Lôi Cung Ân Ngọc Yến tưởng lầm là hung thủ giết người bữa trước. Chàng nghĩ bụng :

- Trước tình trạng này mà mình nói chuyện thật cũng bằng thừa. Nhưng chàng thấy mình bị đẩy vào cùng đường với kẻ thù thì chẳng thể không thuyết minh được.

Chàng liền lạnh lùng lên tiếng :

- Tại hạ không phải là người Hội Vệ Đạo. Ân Cung chủ nên nhớ rõ như vậy.

Cung chủ Ngũ Lôi Cung hỏi lại :

- Ý ngươi muốn một mình tính toán chăng ?

Từ Văn thản nhiên đáp :

- Cái đó tùy ở nơi các hạ.

- Vậy thì hay lắm.

Vệ Đạo Hội chủ quay lại nói :

- Tiểu hữu ! Tiểu hữu tới đây là khách, không nên động thủ tại chốn này. Bản hội có nghĩa vụ giữ an toàn cho tiểu hữu.

Từ Văn cười lạt đáp :

- Kính tạ hảo ý của Hội chủ. Nhưng tại hạ không cự tuyệt bất cứ một ai muốn khiêu chiến.

Vệ Đạo Hội chủ nhìn Cung chủ Ngũ Lôi Cung bằng cặp mắt lạnh lùng rồi dần từng tiếng :

- Họ Ân kia ! Người vạch rõ đường lối ra đi.

Cung chủ Ngũ Lôi Cung hung hăng đáp :

- Chẳng có gì mà đường lối với chẳng đường lối. Bản nhân đến đây không phải là để tử vô để tranh hơn kém. Nếu mấy chục nhân mạng của bản cung mà không bị phơi thây trên núi Đồng Bách thì Hội Vệ Đạo phải tan tành.

Vệ Đạo Hội chủ nghiêng răng hỏi :

- Người không kể gì đến hậu quả ư ?

- Chính là thế đó.

- Bản tòa trình trọng thanh minh là hiện giờ đã phát giác ra có hạng người bất tiểu, giả mạo làm đệ tử bản hội, ngang ngược hung tàn. Hiển nhiên chúng có dạ hiểm sâu khôn lường. Mong rằng các hạ nghĩ kỹ.

- Câu nói này chỉ có đứa con nít là nghe được thôi.

Các Đường chúa và Hương chủ Hội Vệ Đạo tùy tùng Hội chủ đều nghiêng răng trợn mắt, miệng lảm bảm muốn lên tiếng.

Lúc này Chương lệnh tổng đàn là Thôi Vô Độc dẫn hơn hai chục đệ tử chạy đến hiện trường. Đầu tiên hấn giải độc cho hai vị Thái Thượng Hộ pháp là Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông.

Tấm lòng muốn báo thù của Từ Văn lại nổi lên. Chàng tự nghĩ :

- Nếu hai bên có cuộc hỗn chiến, thì các tay cao thủ Hội Vệ Đạo sẽ bị cầm chân. Trước hết mình hãy đối phó với Vệ Đạo Hội chủ, rồi sẽ tính đến những người khác, thì chỉ một phen cử động là thành công. Tuy hành động như vậy là thừa cơ việc người để thành sự, nhưng vụ huyết án ở Thất Tinh Bảo đến dư trăm người bị thiệt mạng thì hà tất phải lựa chọn thủ đoạn.

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương và khủng khiếp.

Cứ công lực Từ Văn hiện nay thêm vào độc thủ của chàng mà chàng muốn thừa cơ trả thù thì Hội Vệ Đạo sẽ lâm vào tình trạng nào không cần nói cũng biết.

Dĩ nhiên Từ Văn rắp tâm làm gì chưa ai hiểu được.

Vệ Đạo Hội chủ run lên nói :

- Ân Chí Sơn ! Bản tòa đã thuyết minh thế là đã phúc đáp hẳn hoi. Hậu quả ra sao, các hạ chịu lấy trách nhiệm.

Cung chủ Ngũ Lôi Cung thản nhiên đáp :

- Tâm địa của Tư Mã Chiêu thế nào, người qua đường ai cũng biết cả. Hội Vệ Đạo nêu cao khẩu hiệu bảo vệ đạo lý trừ họa vô lâm chẳng qua là để lờ bịp thế gian, song hành vi khiến cho người ta phải hổ thẹn.

Vệ Đạo Hội chủ nói :

- Phải trái đã có công luận. Bất tất phải nói nhiều cho tốn nước bọt.

Cung chủ Ngũ Lôi Cung vẩy tay lớn tiếng hô :

- Tiến lên !

Mấy chục tên áo trắng thấy Cung chủ Ngũ Lôi Cung vẩy tay liền ào ạt nhảy xổ ra.

Vệ Đạo Hội chủ cũng phát lệnh nghênh chiến. Thế là màn kịch đẫm máu bắt đầu khai diễn.

Cung chủ Ngũ Lôi Cung Ân Chí Sơn ra lệnh cho thuộc hạ rồi, còn chính mình vung chưởng lên tấn công Vệ Đạo Hội chủ.

Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông lại chia nhau ra tiếp chiến với hai tên áo trắng lúc trước. Còn ngoài ra đánh nhau hỗn độn.

Từ Văn đứng bàng quan phát giác ra bọn Ngũ Lôi Cung, trừ hai tên áo trắng tiếp chiến với Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông, còn ngoài ra không mấy người công lực cao cường như chàng đã tưởng tượng trước. Chỉ có hai tên áo trắng nói trên là siêu quần xuất chúng.

Trong hai tên này thì gã cao lớn đấu với Táng Thiên Ông, chiêu nào cũng thẳng thắn đón tiếp. Công lực hai bên ngang nhau. Còn gã nhỏ người đánh với Vô Tình Tẩu thì lại tránh đòn nặng mà đánh đòn nhẹ. Gã trông vào thân pháp kỳ diệu để chống đối.

Ngũ Lôi Cung Ân Chí Sơn mỗi lần phóng chưởng ra lại nghe như sét đánh làm chấn động mọi người trong trường.

Vệ Đạo Hội chủ vẫn ra vẻ ung dung đối địch. Công lực y hiển nhiên còn cao thâm hơn đối phương.

Từ Văn chú ý nhìn nhận. Chàng khám phá ra chỉ có hai tên kinh địch mà chàng để ý là Vệ Đạo Hội chủ và người trong kiệu chưa từng xuất hiện. Ngoài ra một người trong Võ Lâm Song Quái là Thái Y La Sát và một nữa là Bạch Đầu Thái Tuế thì chàng thừa sức đối phó. Nếu quả Hội Vệ Đạo chỉ có bấy nhiêu tay cao thủ thì việc báo thù của chàng chẳng có chi là khó lắm.

Cuộc chiến đấu trong trường mỗi lúc một khùng khiếp, khiến cho người xem phải kinh tâm động phách.

Tiếng quát tháo, tiếng kêu rào, tiếng rú thê thảm cùng tiếng sắt thép va chạm rít lên ầm ầm thành một khúc nhạc khiến người nghe phải điên đầu.

Tình trạng hiện tại đã lộ ra một đầu mối. Trừ phi Vệ Đạo Hội chủ cùng bọn Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông, Thôi Vô Độc có bị hạ chẳng nói làm chi. Bằng không thì câu chuyện Ngũ Lôi Cung muốn lấy máu rửa núi Đồng Bách khó lòng thực hiện được. Hội Vệ Đạo lấy sự nhàn rỗi để đánh lại kẻ nhọc mệt. Tổng đàn đã gần kề, mà mấy trăm đệ tử thực lực không phải là nhỏ. Tiếp viện đã hùng hậu mạnh mẽ thì dĩ nhiên bên Ngũ Lôi Cung khó có thể lạc quan được. Còn kết quả thế nào chưa thể xác định được.

Từ Văn đứng ngay như tượng đá giữa làn sóng điên cuồng. Lòng chàng lúc này với trường diện cùng rào rạc khích động chẳng khác gì nhau.

Chàng nghĩ thầm :

- Giả tử phụ thân bất thành linh tới đây lúc này thì thật là cơ hội báo thù ngàn năm một thuở. Nếu mình gia nhập chiến cuộc thì tình thế có thể xoay chiều.